

get kan komme til at paahvile for flige Yttringer, skjøndt rigtignok kun med Thingets Samtykke. Da jeg saaledes er kommen til at citere en Bestemmelse i Grundloven, saa maa det maaskee være mig tilladt ogsaa at gjøre en Citation af en anden Lov, med Hensyn til hvilkken det rigtignok maa synes mere besynderligt, at der stulde være nogen Nødvendighed forhaanden til at give en Citation nu, efterat saa udførlige Forhandlinger have fundet Sted, nemlig af Forordningen af 27de September 1799; men der er virkelig forekommet saadanne Yttringer navnlig idag og især af den ærede Rigsdagsmand for Hjørring Amts 2det District (N. Sørensen), som røbede et fuldkomment Ubeskjendtskab med nogle af de væsentligste Paragrapher i denne Hovedforordning. Man har fremhævet det ikke blot som noget aldeles Utilbørligt, men tillige som noget ganske Nytt, at der i det nye Udkast er lagt et Ansvar paa Bogtrykker, Forlægger og Redacteur, og man har saaledes aldeles overseet, at efter de nugældende Bestemmelser i Forordningen af 1799 §§ 16, 17 og 19 kunne ikke alene de samme Personer drages til Ansvar, men hvad der er det Mærkeligste, de kunne drages til Ansvar samtidig, paa en gang, hvilket netop er en Gaardhed, som det nye Udkast vil fjerne.

Hvad jeg forøvrigt havde ønsket at yttre idag, var navnlig et Par Bemærkninger til den ærede Rigsdagsmand for Præstv Amts 4de District (Grundtvig). Denne Rigsdagsmand yttrede i Løverbags i sit Foredrag, at det havde overrasket ham at see mig træde frem, som Forvarer af det forelagte Lovforslag, og han tilføiede da ogsaa strax, at min hele Udtalelse forekom ham aldeles intet Forsvar at være. Men den ærede Rigsdagsmand begrundede imidlertid alene denne sin Formening derpaa, at han kunde erklære sig enig saa godt som i alt Væsentligt med det, jeg havde yttret under dette mit Foredrag. Denne Erklæring fra den ærede Rigsdagsmands Side var mig naturligviis i og for sig betragtet meget tilfredsstillende, og jeg maatte tilføie, at den var mig ingenlunde overraskende; thi det personlige Forhold, hvori jeg iglennem en lang Tid har havt den Ære

at staae til den nævnte Rigsdagsmand, har ogsaa maattet bibringe mig den Overbeviisning, at der netop med Hensyn til denne Gjenstand, med Hensyn til Spørgsmaalet om Trykkesfrihedens Bigtighed og Betydning, med Hensyn til Spørgsmaalet om Utilbørligheden og Skadeligheden af alle virkelig hemmende og bebyrdende Indskrænkninger, at der med Hensyn til dette ikke let kunde være nogen sand Modsatning mellem vore Ansuelser. Anderledes forholder det sig nu rigtignok med den Slutning, som den ærede Rigsdagsmand har villet drage af denne vor Overensstemmelse; den kan jeg naturligviis ikke erkjende for rigtig. Den ærede Rigsdagsmand sluttede nemlig saaledes, at siden han maatte billige de Ansuelser, som jeg havde fremsat, saa maatte jeg være kommet til et ganske forkeert Resultat, naar jeg antog Loven for antagelig og forsvarlig, eftersom han antog det Modsatte, men den ærede Rigsdagsmand maa indrømme mig, at ved Siden af denne Slutning staaer en anden ligesaa berettiget Slutning, den nemlig, at siden den ærede Rigsdagsmand udtalte de Ansuelser, jeg har fremsat, saa maa han være kommen til et forkeert Resultat ved at finde denne Lov forkastelig og fordømmelig, eftersom jeg gjennem de samme Ansuelser er kommen til det modsatte Resultat. Den ærede Rigsdagsmand vil sikkert indrømme, at i og for sig er denne Slutning ligesaa berettiget som den anden. (Grundtvig: Nei! — Latter). Saa vil den ærede Rigsdagsmand upaatvivleligen indrømme, at det er naturligt, at jeg antager den sidste Slutning for den rigtige. (Grundtvig: Ja!) Men jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa en Omstændighed, som efter min Mening baade vil tale for den af mig antagne Slutning, og tillige, troer jeg, vil kaste et Lys paa den ærede Rigsdagsmands Stilling ligeoverfor Lovforslaget. Det er bleven mig klart, at den ærede Rigsdagsmand i sin Optræden egentlig ikke har saa meget det foreliggende Lovforslag for Die, som derimod det Udkast til en Trykkesfrihedslov, som udkom for 6 Aar siden, nemlig Lovforslaget af 1844. Den ærede Rigsdagsmand har endogsaa selv sagt i sit første Foredrag, at han betragtede det nu foreliggende Lovfor-